

ITA

BÜLTEN BULLETIN

**INFO-TÜRK AJANSI
INFO-TÜRK AGENCY
AGENTSCHAP INFO-TÜRK
AGENCE INFO TÜRK
INFO-TÜRK AGENTUR**

UITGAVE EN VERSPREIDING IN BELGIE : CODIFF
CH.M.WISER SQUARE 13/2 - 1040 BRUSSEL
TEL: (32-2) 230 34 72 - WETTEL. DEPOT:2198
PRK : CODIFF - 000-1164657-75

Publikatie van onze artikels
toegelaten met de vermelding
Info-Türk Agentschap.

MAANDELIJKSE PERIODIEK
Year III - Oktober 1979
Nederlands 1
Prijs 20 BF
Jaarlijks abonnement
Benelux 200BF
Buitenland 250 BF

DE SOCIAAL-DEMOKRATEN LEDEN EEN NEDERLAAG TIJDENS DE VERKIEZINGEN : EEN
NIEUWE KRITIEKE PERIODE BEGINT IN TURKIJE.

ANKARA (ITA) - "De regering Ecevit schijnt de vuurproef niet te hebben doorstaan, want de geloofwaardigheid van de regeringspolitiek is fel geslonken. De belangrijkste reden ervan is te wijten aan het feit dat Ecevit niet in staat was het hoofd te bieden aan het politiek geweld en de economische chaos, vooral i.v.m. de inflatie; aldus de BULLETIN INFO-TURK van september 1979.

De bewering werd bevestigd door de gedeeltelijke parlementaire verkiezingen van 14 oktober 1979. Ecevits 21 maanden oude regering, die begin 1978 aan de macht kwam een de grote hoop van de massa vormde heeft nu een nederlaag geleden.

De rechtse oppositiepartij, de Gerechtigheidspartij (A.P.) van Süleyman Demirel won de vijf tussentijdse verkiezingen voor de Nationale Assemblee. Hierdoor kregen de oppositiepartijen een grote meerderheid.

Van de 50 op het spel staande senaatszetels, won de A.P. er 33 en Ecevits Republikeinse Volkspartij (CHP) slechts 12. De "National Salvation Party" (MSP) van de Islamitische fundamentalist Necmettin Erbakan won vier zetels en de "Nationalist Action Party" van de fascistische ex-kolonel Alparslan Türkeş slechts één.

Hoewel ze geen enkele zetel wonnen, hebben de socialistische partijen en kandidaten, die Ecevits partij niet steunden, een grote vooruitgang geboekt.

VERGELIJKENDE RESULTATEN IN 29 PROVINCIES

Partijen	1977		1979		Vershil
"Republican People's Party" (CHP)	2.724.434	% 40.66	1.663.973	% 29.26	- % 11.40
"Justice Party" (AP)	2.467.414	% 36.82	2.720.811	% 47.84	+ % 11.02
"National Salvation Party" (MSP)	595.444	% 9.10	533.072	% 9.37	+ % 0.27
"Nationalist Action Party" (MHP)	354.728	% 5.20	365.429	% 6.43	+ % 1.23
"Socialist Parties and candidates"	40.122	% 0.53	2267.660	% 5.20	+ % 4.67

De gerechtigheidspartij boekte een spektakulaire vooruitgang dank zij enerzijds de stemmen van kiezers die teleurgesteld waren door de zogezegde "linkse" politiek van Ecevit's regering, anderzijds stemden de aanhangers van één van de van de belangrijkste rechtse partijen, de Demokratische Partij (DP) voor de AP kandidaten, omdat de DP niet deelnam aan de verkiezingen.

Niettegenstaande dat verkregen de vier rechtse partijen samen 64%, terwijl de "Republican People's Party" en de socialistische partijen samen slechts 34.46% verkregen.

Hoe komt het dat een grote meerderheid van de teleurgestelde kiezers voor de rechtse kandidaten heeft gestemd?

In de eerste plaats betekent "Links" voor de grote niet bewuste meerderheid van de kiezers de "Republican People's Party". Het 21 maanden durende bewind van deze partij voor hen alleen meer geweld en economische problemen. Deze kiezers waren dus te ontmoedigd om nogmaals op een "linkse" partij te stemmen. Ten tweede waren de socialistische kandidaten over 5 verschillende partijen verdeeld: ("Workers' Party of Turkey, Socialist Workers' Party of Turkey, Unity Party of Turkey, Socialist Revolution Party of Turkey" en onafhankelijke kandidaten gesteund door de klandestiene kommunistische partij van Turkije en sommige linkse groeperingen.

Vele kiezers wensten niet voor een verdeeld "Links" te stemmen.

Een andere oorzaak is: tijdens de verkiezingscampagne oefenden krijgswetautoriteiten en burgerlijke administratie zware druk uit op de socialistische kandidaten en probeerden deze laatsten te beletten hun standpunt te verkondigen. Bv. de verkiezingspeeches van de socialistische kandidaten op radio en T.V. werden gecensureerd door de "Supreme Election Board". En alhoewel hun speeches waren gecensureerd, zijn de militaire en burgerlijke autoriteiten 18 gerechtelijke vervolgingen begonnen tegen kandidaten, omwille van hun gecensureerde speeches.

Ecevit neemt ontslag, nu is het de beurt aan Demirel.

Naar aanleiding van zijn verkiezingsnederlaag was eerste Minister Ecevit verplicht ontslag te nemen. Niettegenstaande het feit dat de president hem, als leider van de grootste parlementaire groep, opnieuw had belast met de vorming van een nieuwe regering, weigerende Ecevit onder de huidige omstandigheden deze taak.

De voorzitter van de Gerechtigheidspartij, Süleyman Demirel, werd benoemd tot eerste minister.

Maar, door de samenstelling van het Parlement was het voor Demirel niet mogelijk een regering zonder partner te vormen. Als gevolg van de tussentijdse verkiezingen en enkele nieuwe overplaatsingen van de CHP naar de PA, heeft Demirel's partij slechts 185 afgevaardigden in de 447 zetels tellende Nationale Assemblée. Op 24 oktober 1979 was de verdeling van de zetels in de Nationale Assemblée als volgt : "Justice Party : 185, National Salvation Party : 22, National Action Party : 17, Democratic Party : 1, Republican Party : Republican Reliance Party : 1, Order Party : 1 rechts, Republican People's Party 208 links, Onafhankelijken : 12".

Niettegenstaande het mogelijk is een coalitie te vormen met de "National Salvation Party" en de "Nationalist Action Party" handelt Demirel zeer behoedzaam omwille van de slechte ervaringen met het eerste en tweede "Nationalistisch Front" van de regering.

Aan de andere kant weet men nu dat Demirel's hoop nu gevestigd is op vervroegde algemene verkiezingen. Op die manier zou zijn partij een comfortabele meerderheid kunnen bekomen. Hij is op de hoogte van het feit dat, indien zijn partij nu regeeringsbevoegdheid krijgt zij, omwille van sociale en economische problemen op zeer korte tijd haar geloofwaardigheid zou verliezen en de kiezers bij de algemene verkiezingen in 1981 opnieuw naar links zullen overhellen.

De beste oplossing voor zijn partij zou een "Election Government" zijn, voorgezeten door een onafhankelijk parlementslid. Zo'n zakenregering zal zowel in pro-Amerikaanse kringen als bij de grote maatschappijen uiterst welkom zijn, want daardoor kunnen projecten zoals het afsluiten van een nieuwe militaire akkoord met de V.S., amenderen van de Turkse grondwet tot beperking van sommige fundamentele rechten en vrijheden, de aanvaarding van nieuwe drastische maatregelen opgelegd door het Internationaal Muntfonds en de in standhouding van de krijgswet binnen korte tijd enkel door een niet-elektorale regering in praktijk gebracht worden.

Met of zonder Demirel, het uur van de rechtvaardigheid heeft geslagen! (C-M-Dg-25/10).

VERKIEZINGSUITSLAGEN BEINVLOEDEN TURKIJE'S INTERNATIONALE RELATIES.

ANKARA (ITA) - De vorming van een nieuwe regering volgend op de partiële Senaatsverkiezingen van 14 oktober, zou kunnen leiden tot de opschorting van de relaties tussen Turkije en internationale financiële organisaties, aldus ANKA News Agency.

Waarnemers wijzen erop dat de bestaande overeenkomst met het Internationaal Muntfonds getekend was door Ecevit en argumenteren dat een verandering in de uitvoerende macht de vernieuwing zou eisen van het lopend akkoord, of ten minste de erkenning van de nieuwe regering. Indien dit zo is geloven zij dat de impasse niet binnen korte tijd opgelost zal zijn.

Aan de andere kant moet het Internationaal Muntfonds een nieuwe voorstellenpakket aan Turkije overhandigen in November. Dit pakket zou enkele belangrijke vragen inhouden, zoals de aanpassing van de vreemde waarde van de Turkse lira en de herziening van de prijzen van de goederen en diensten, geproduceerd door de Staatseconomie. Rekening houdend met de moeilijkheden die kunnen ontstaan bij de vorming van een nieuwe regering, is het mogelijk dat de onderhandelingen met het fonds afspringen.

De opschorting van de gesprekken met het Internationaal Muntfonds zouden op negatieve wijze de relaties met de OESO-landen en de buitenlandse banken kunnen beïnvloeden. Zoals men zich zal herinneren behelst de huidige overeenkomst met de OESO-landen en de buitenlandse banken dat het voorafgaandelijk akkoord van het fonds vereist is. (Zie BULLETIN, April, Mei, Juni, Juli-Augustus September 1979). Daarom kan een onderbreking in de relaties met deze organisaties leiden tot het volledig stopzetten van de buitenlandse economische relaties.

Voor wat betreft de relaties tussen Turkije en de E.E.G., verklaarde een zagsman van de Gemeenschap aan het dagblad Milliyet dat het resultaat van de algemene verkiezingen een grote verassing was in E.E.G.-kringen. Zij vrezden ervoor dat Demirel, indien hij benoemd wordt als eerste minister, het volledig EEG-lidmaatschap voor Turkije zal aanvragen. Inderdaad, gedurende zijn verkiezingskampagne beloofde hij deze aanvraag voor te leggen aan de E.E.G.-Kommissie. Dit in tegenstelling tot de regering Ecevit, die zelf gevraagd had de verplichtingen van Turkije als geassocieerd lid op te schorten gedurende vijf jaar. Maar, de Turkse privé-sektor heeft erop aangedrongen dat inplaats van het lidmaatschap voor enige tijd op te schorten, Turkije zich kandidaat zou stellen voor het volledig lidmaatschap van de gemeenschap. Demirels houding geeft de wens weer van de Turkse privé-sektor.

POLITIEKE TERREUR IN STEMBURELEN IN TURKIJE.

ANKAR (ITA) - Politiek geweld eiste gedurende de verkiezingskampagne gemiddeld vijf mensenlevens per dag. Het aantal slachtoffers van het terrorisme tijdens de 21 maanden durende Ecevit regering liep op tot 2.083, met inbegrip van de 154 slachtoffers van de laatste maand. Niettegenstaande de noodmaatregelen en de bescherming door 200.000 soldaten op de verkiezingsdag werden 6 personen gedood bij de stemburelen.

Tijdens de verkiezingskampagne werden rechter Ceyhun Can, stichter van de "Workers' Party of Turkey" en de universiteitsprofessor Unsal uit Adana vermoord op 28 september 1979. Daarna werd ook de veiligheidschef van deze Zuidturkse stad neergeschoten. Cevat Yurdakul, een 37-jarige politiechef, bekend om zijn democratische ideeën, werd op korte afstand van zijn woning in zijn wagen neergeschoten door "Grijze Wolven", de para-militaire kommando's van de neo-fascistische partij. Hij leidde, met succes, een onderzoek aangaande de moordpartijen van de fascistische organisaties.

N.a.v. deze moord hielden honderden politie-officieren een demonstratie. Volgens hen werkte het Krijgswetkommando van Anada mee met de rechts organisaties en militanten, en deed het alles om te beletten dat Yurdakul maatregelen zou nemen tegen rechts terroristen. Zij kloegen ook aan dat vele fascistische elementen zonder moeite konden infiltreren in de rangen van de veiligheidskrachten omwille van de verdraagzaamheid van de regering. De regering hield geen rekening met deze klachten, en ontsloeg de protesterende politie-officieren uit hun posten.

Tijdens de verkiezingskampagne werden een lid van de Republikeinse Provinciale Assemblée, Hüseyin Tuluk en Gerechtigheidspartijkandidaat voor de Senaat, S lim Dursunoglu vermoord, respectievelijk in Malatya en Kars.

Hieronder vindt U een kronologische lijst van de slachtoffers van de politieke moorden van de laatste maanden in Turkije.

- 19 SEPT : Linkse student Mehmet Soylo (Kars), linkse onderwijzer Fahrettin Yazici, rechtse kommando Mürsel Karataş (Isaabal), linkse arbeider Bakirtepe (Ankara).
- 20 SEPT : Cuma Nuyan (Kahta). Republikeins lid van de "Municipal Assembly" Hasan Hüseyin Tuluk, (Malatya), arbeider Mustafa Yenice (Adana).
- 21 SEPT : Linkse onderwijzer Mustafa Çelebi (Samsun) rechtse student Orhan Barut (Isanbul) gevangene Rahmi Aydın (Bursa), Zümrüt Sergil (Mugla)
- 22 SEPT : Rechts student Celal Akpolat (Gaziantep), een ongeïdentificeerde persoon (Mersin)
- 23 SEPT : Faruk Kartal (rechts - Istanbul) rechtse handelaar Sadik Kamiloglu (Samsun), rechtse student Mustafa Akkaş (Kayseri)
- 24 SEPT : Rechtse arbeider Hidayet Yilmaz (Uşak), linkse arbeider Mirza Korkmaz (Malatya), rechtse terrorist Veysel Eke (Adana), student Sabri Tabak (Ist.).
- 25 SEPT : Progressief vakbondslid M. Ali Tütüncüler, linkse student Derviş Çoban, drie rechtsgerichte personen : Mustafa Gökçe, Mehmet Malkoçoglu en Güray Kiratli (Gaziantep), Republikein Sülyman Soydan, student Ali Osman Öztürk (Adana), Ibrahim Calik (Isanbul), dorpsheofd Salih Pehlivan en linkse student Metin Canel (Akhisar).
- 26 SEPT : Schoenmaker Ali Turgan, rechtse politikus Faruk Kartal, arbeider Mehmet Gökçe, rechtse slager Hasan Güler, linkse arbeider Ismail Cengiz, Müslim Kuş, İlhan Dogan, Mustafa Man, Hacı Aras en een ongeïdentificeerde persoon. (Ist.), Lüftü Kasov (rechts - Izmir).

- SEPT 27 : Linkse dekorateur Sedat Kuseyri, rechtse fotograaf Yahyaci Kayaci, rechtse arbeider Ali Yusuf Vuran (Adana), linkse apotheker Mustafa Günenç (Gaziantep) linkse arbeider Erçener Begen (Iskenderun), rechtse staatsbediende Ismail Merkerkaya, Mustafa Mizrakçi (Urfa), linkse gevangene Mahmut Tekin (Samsun), Süleyman Karakullukçu en Cemal Yeşilova (Ist.)
- 28 SEPT : Politiechef Cevat Yurdakul and voorbijganger Ali İgneci (Adana) arbeider Talip Özçelik (Ankara), Cennet Kesikbaş (Kadirli)
- 29 SEPT : Republikein Yusuf Vural, Hanifi Bilir, eigenaar van de taxi die gebruikt werd voor de moord op Yurdakul (Adana), Mehmet Demir (Urfa), rechtse ingenieur Emin Akyüz (Ist.) nachtwaker Ali Özşahin (Gaziantep), rechtse student Ali Solkaynar (Samsun), Cemal Akbulut (Ist.)
- 30 SEPT : Student Ahmet Güzel (Konya), rijkswachter Ibrahim Çağlar (Tarsus), een ongeïdentificeerde persoon (Izmir), Mehmet Serif Ay, Landbouwer Ali Akgül, landbouwer Abdullah Camur, Hüseyin Mart (Mardin), linkse onderwijzer Fehmi Yildirim (Bursa), Ali Sadik Ibrahimoglu (Rize).
- 1 OCT :: Student Yilmaz Gürve (Ist.), student Necdet Ormanci en Salahattin Kariç, ongeïdentificeerde persoon (Adiyaman) Zübeyir Mizrak (links), (Urfa), Arap Taşkaya (Ankara), Müslim Ince, Mehmet Ince en Salih Ince (Birecik).
- 2 OKT : Gerechtigheidspartijkandidaat Salim Dursunoglu (Kars), Politieën Orhan Gemici (Ismir), Ismail Yilmaz en Ömer Faruk (Links), (Ist.), linkse student Fahri Dogan (Kirşehir)
- 3 OKT : : Veiligheidsagent Koç Güzel (Adana), Ishan Erbay en Mustafa Özkan (links)(Ist.)
- 4 OKT : Een ongeïdentificeerde vrouw (Urfa), rechtse kapper Bayram Bulut (Ist.),
- 5 OKT : Rechtse handelaar Ahmet Tolaç (Adana), rechtse jongeling Tahir Fidan Dik (Ankara), Salahattin Alp (Manisa)
- 6 OKT : Rechtse terrorist Sezai Güngör, Tevrat Güler - links (Fatsa), arbeider Mustafa Coşkun (Adana), Saadet Alparslan (Urfa)
- 7 OKT : ChauffeurTevrik Buyruk (Diyarbakir), boswachter Muzaffer Öncü, traktorbestuurder Raşit Bölge (Fethiye), linkse landbouwkundig ingenieur Bülent Günes (Kirşehir)
- 8 OKT : Aslan Baysal (Urfa), nachtwaker (Gaziantep), arbeider Necdet Cevherli (Ist.)
- 9 OKT : Cevat Şahin (Mersin), koffiehuis-uitbater Necati Şenler (Izmir)
- 10 OKT : Rechtse vrouw Remzye Dönck (Ankara), terrorist Mehmet Güzükara (Gaziantep) Mustafa Tonak (Adana)
- 11 OKT : Politieën Saban Dede en bankbediende Ibrahim Bal (Kocaeli), politieën Bektaş Cayci, Metin Kiliç, rechtse arbeider Hasan Sarikaya, rechtse jongeling TAcettin Köretaş, student Celal Demir (Ist.)
- 12 OKT : Linkse jongeling Selami Er (Samsun), rechtse jongeling Zeki Sireli (Malatya), linkse student Ömer Cetin (Ist.); slager İlhami Özyetiş
- 13 OKT : Seyfullah Gül, Mehmet Sakallıglu (Giresun), staatsbediende Nuri Yanuk (Merzifon), nachtwaker Hasan Demir (Trabzon), rechtse arbeider Mehmet Sait Durmaz (Gaziantep)

- 14 OKT : Dorpshoofdman Cemil Timur, zijn verwant M. Ali Timur; Ali Sümer en Abdurrahman Sümer, Sükrü Sümer, Ibrahim Solmaz, Mardin), Kinyas Sirp (rechts) (Van), politie- man Ahmet Örmeci (Adana)
- 15 OKT : Ali Özkan en Bayran Vayraktar (Ist?)
- 16 OKT : lagere schoolleerling Ergün Ünval (Yozgat), student Mithat Yaşar, RemziAslangöz en Tefvik Seçilmiş, een onge- identificeerde jongeling.(Ankara)
- 17 OKT : Fariş Kaya, Sadak Yildirim, Sabiha Yildirim, Harun Yildirim aen rijkswachter Hassan Bayir (Muş), rechtse student Halit Avcı (Gaiantep)
- 18 OKT : Bekir Giftçi, abidin Yalçın en Halim Soluk (Kayseri), plaatselijk hoofd van Gerechtigheidspartij Salahattin Dogru (Nusaybin), rechtse politieman Yilmaz Taşkin (Kocaeli), Hadi Sysal (Ist.) arbeider Osman Agar (Ankara).

ZEVEN POLITIEKE TERRORISTEN TER DOOD VEROORDEELD.

ANKARA (ITA) - Omwille van het steeds voortdurende politieke geweld overal in Turkije, werden zeven terroristen door krijgs- wettribunalen ter dood veroordeeld.

Op 2 oktober 1979 werden Necdet Adali en Kemal Ergin, leden van de extreem linkse jeugdorganisatie "Dev-Sol" ter dood veroor- deeld door krijgswettribunalen van Ankara. Zij hadden in juli 1977 een aanslag gepleegd op een koffiehuis en daarbij drie mensen neer- geschoten.

Op 12 oktober 1979 werden Eyüp Özmen, Fikri Arıkan en Kemal Özdemir, allen leden van de "Grijze Wolven" organisatie ter dood veroordeeld door het krijgswettribunaal van Ankara. Zij hadden in oktober 1978 drie linkse jongeren in een hinderlaag gelokt. Zij sloegen hun slachtofers met geweerkolven op het hoofd, stopten hen in aardappelzakken en voerden hen naar een dorp dicht bij Ankara waar zij hen neerschoten. Een van de moordenaars, K. Özdemir is nog steeds op vrije voeten.

Op 13 oktober veroordeelde hetzelfde gerechtshof Armagan en Mustafa Pehlivanoglu ter dood. Zij waren lid van de "Grijze Wolven" organisatie en hadden op 28 juli 1979 vijf progressieve personen neergeschoten bij de aanslag op vier koffiehuisen. Zij waren in het bezit van automatische geweren.

Honderden verdachten van politiek geweld zullen door de mili- taire gerechtshoven gevonnist worden. Men vraagt voor hen de hoogste straf. Ex-kolonel Alparslan Türkeş, hoofd van de neo-fascistische NAP beloofde dat algemene amnestie zal afgekondigd worden als de rechtse meerderheid aan het bewind komt.

EEN CGT AFVAARDIGING BEZOEKT TURKIJE.

ISANBUL (ITA)- Leden van de Franse vakbond CGT bezochten Tur- kije. Zij waren de gasten van de Konfederatie van Progressieve Vakverenigingen van Turkije (DISK). De leiders van de Franse en Turkse vakverenigingen wisselden van gedachten over een ruimere samenwerking en een gezamenlijke strijd tegen de negatieve houding van de Franse regering t.o.v. gastarbeiders.

Een oproep voor de bevrijding van de Sociologist BESIKCI.

ISANBUL (ITA) - Een prominente sociologist-schrijver Ismail Besikçi zit nog steeds gevangen omwille van zijn wetenschappelijk onderzoek over de nationaliteitenkwestie. (Zie BULLETIN, september 1979). Door een beslissing van het "Istanbul Public Press Court" werd hij, n.a.v. zijn boek, Turkse Thesis over geschiedenis (De Theorie van zon en Talen) veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Het hof van Cassatie ging akkoord met deze beslissing en dit geeft dan ook de onderdrukking weer van de Koerdische Gemeenschap in Turkije.

Besikçi's boek houdt vooral verband met de theorie van de zon en de taal die in 1930 door Turkse geleerden naar voor gebracht werd o.l.v. en in samenwerking met Kemal Atatürk, de President op dat ogenblik. Deze theorie kan als volgt worden geformuleerd : "De Hittieten, Sumerianen, Egyptenaren, Romeinen, Indiërs, Chinezen, zijn allen afstammelingen van het Turkse ras. Hun cultuur en hun taal werden door de Turken gekreëerd. Ook de Arabieren en de Joden zijn van Turkse oorsprong. De profeet Mohammed was een Turk ... Praktisch alle talen ter wereld zijn voortgesprongen uit de Turkse taal, het Turks is de moeder van alle talen. De Koerdische taal bestaat niet; het Koerdisch is enkel een gedegenerereerd dialect van het Turks. Het Koerdische volk bestaat in feite slechts uit Turken die in de bergen wonen."

Ismail Besikçi bestudeert de vorming en de ontwikkeling van de officiële ideologie (Kemalisme) en veroordeelt in zijn boek de ontwetenschappelijke en racistisch chauvinistische natuur van deze ideologie. Hij brengt eveneens een politiek document naar voor dat zowel het bestaan van de Koerden als hun principiële democratische rechten ontkent. Dit document geeft ook het proces van hun onderdrukking weer.

Gedurende zijn proces maakte Besikçi volgende opmerking t.a.v. het "Istanbul Public Press Court" :

"Dit gerechtshof funktioneert op dezelfde wijze als de rijkswacht, de politie, de nationale veiligheid". Het gerechtshof ontkent de realiteit m.b.t. het bestaan van het Koerdische volk. Dit bestaan is een objektief feit en hangt niet af van de wil van personen of instellingen. Daarom probeert het gerechtshof de egemonie te krijgen m.b.t. de officiële ideologie, die reeds gebaseerd is op fraude. De Turkse universiteiten, die reeds verslaafd zijn aan deze ideologie, loochenen een feit dat wetenschappelijk niet kan ontkend worden nl. het bestaan van de Koerdische natie. Het gerechtshof probeert de kritiek te vermijden van professoren die enkel trachten politiek en moreel munt te slaan uit politieke chantage i.v.m. de behandeling van straffen".

"Uw gerechtshof weerhoudt er ons van de waarheid te zeggen. Er worden barrières opgeworpen tegen het vrije denken. Men eist dat we onze ogen sluiten voor de sociale realiteit en men wenst dat wij politieke charlatans worden. Het verdedigt racisme en koloniale politiek en probeert de strijd te onderdrukken die gevoerd wordt tegen deze politiek. Een gerechtshof kan geen gerechtshof genoemd worden wanneer het leugens zonder meer aanvaard en het ons daarenboven nog aanzet tot liegen."

Niettegenstaande het feit dat Besikçi de democratische rechten van het Koerdische volk verdedigt, is hij zelf geen Koerd. Hij werd geboren in Corcum in 1939. Toen hij zijn militaire dienst deed in Koerdistan raakte hij geïnteresseerd in de Koerdische problematiek. Later schreef hij zijn eerste boek "Politiek van de Oost-Anatolische Socio-ekonomische en etnische basis", gebaseerd op zijn doctorsthesis. Hij behaalde zijn diploma aan de Ezurum Atatürk Universiteit. Bij het verschijnen van zijn eerste boek verloor hij zijn betrekking van assistent. Kort nadat hij met academische werk begon aan de Fakulteit van Politieke Wetenschappen aan de Universiteit van Ankara in 1971 werd hij gevangen genomen. Hij werd door een militaire gerechtshof veroordeeld tot 13 jaar en twee dagen gevangenisstraf omwille van zijn boeken en de artikels die hij schreef over de nationaliteitskwestie. Bij de algemene amnestie in 1974 werd hij vrijgelaten en hij vroeg de toelating om met zijn academisch werk te mogen doorgaan. Niettegenstaande het feit dat andere academici die er dezelfde ideeën op nahielden, terug aan het werk konden gaan, werd zijn aanvraag afgewezen, en dit vooral om politieke redenen.

Bij zijn veroordeling zegden zijn vrienden het volgende : "Een Wetenschapsman, wiens enige misdaad erin bestaat op zoek te zijn naar de waarheid, is nu opgesloten in een Turkse gevangenis. De Turkse pers zwijgt. De Turkse universiteiten zwijgen. Turkse arbeiders, verdedigers van de vrijheid en de democratie, socialisten, verheft uw stem. Mensen die vechten voor vrijheid, verheft uw stem. Reik mekaar de hand voor de vrijheid van Besikçi, een intellektueel, in de gevangenis geworpen. Blijven zwijgen is medeplichtig zijn.

FILMSCRIPT VAN "MEMED, DE HAVIK" GECENSUREERD.

Ankara (ITA)

Tijdens de laatste dagen van de regering Ecevit, verbodde de Commissie voor de Censuur het verfilmen van het script van de befaamde novelle van de Turkse schrijver Yasar Kemal : "Mehmed de Havik". Het script werd geschreven door de befaamde acteur en film-producent Peter Ustinov en men had toelating gevraagd voor de verfilming aan de Commissie voor de Censuur omdat men het script in Turkije wou opnemen.

De Commissie nam deze beslissing omdat zij van oordeel is dat het script het Turkse volk zou kunnen aanzetten tot oproer. Het onderwerp van "Mehmed, de Havik" is de geschiedenis van een Turkse landarbeider die uitgebuit en verdrukt werd door de Turkse regering en daarom verplicht was er als bandiet op uit te trekken.

Deze beslissing lokte een felle reactie uit bij de publieke opinie, zodanig dat de regering sommige leden van de Commissie voor de Censuur moet ontslagen om het mogelijk te maken de beslissing te herzien.

TURKSE PERSVERENIGINGEN PROTESTEREN TEGEN DRUK OP DE DAGBLADEN.

ANKARA (ITA) - Aan de lijst van de dagbladen en periodieken die reeds eerder verboden werden door de krijgswetautoriteiten werd het dagblad Dogus toegevoegd. (Zie BULLETIN Januari - Februari 1979). Dit dagblad, dat in de provincie Kars verscheen, werd verboden op 27 september 1979. Het dagblad werd er door de militaire autoriteiten van beschuldigd kritiek te hebben geleverd op de beslissingen van de militaire tribunalen.

N.a.v. dit verbod gaven de vakbond van journalisten, de vereniging van Turkse dagbladeigenaars en de Turkse journalistenvereniging een communiqué uit waarin zij protesteerden tegen de arbitraire praktijken die de persvrijheid schenden.

(H-M-DG-29/9)

MASSALE ARRESTATIES VAN PROGRESSIEVE LERAARS.

BURSA (ITA) - De protestbijeenkomst tegen de fascistische aanslagen en de inflatoire politiek, georganiseerd door alle Turkse leerkrachten, in Bursa, werd met geweld door de politie uiteengeslagen.

Na de raid werden 302 progressieve leerkrachten, evenals Gültekin Gazioglu, voorzitter van de vereniging, door de politie gearresteerd. Tijdens het treffen tussen de politie en de betogers, werden 15 leraars en 5 politiemannen gewond.

Tijdens de verkiezingskampagne werd rechter Niyazi Agirnasli, een onafhankelijk kandidaat voor de senaat, door de politie aangehouden. Ook Dogu Perinçek, voorzitter van de Turkse Arbeiders en Boerenpartij en Ferit Ilsever, lokale voorzitter van deze partij in Ankara werden aangehouden.

ARTIKELS 141 en 142 VAN DE TURKSE STRAFWET VOOR HET GRONDWETTELIJK HOF.

ANKARA (ITA)- De anti-demokratische artikels 141 en 142 van de Turkse strafwet worden sinds 2 oktober door het Turkse gerecht onderzocht. Deze artikelen werden ontleend aan het strafwerboek van Mussolini en werden door de politieke macht gebruikt om de werkende klasse te intimideren en om hen te beletten zich te organiseren op basis van wetenschappelijk socialisme.

De Istanbuls Militaire Rechtbank en de Korrektionele Rechtbank wezen het Grondwettelijk Hof erop dat de artikelen 141 en 142 ongrondwettelijk waren. Ook verschillende Militaire en Korrektionele rechtbanken vroegen de annulatie van deze artikels. (Zie : BULLETIN Februari en april 1979).

Hetzelfde grondwettelijk Hof zal starten met de herziening van een zaak tegen de Turkse arbeiderspartij. De Prokeur Generaal betoogt dat deze partij de artikels 141 en 142 van de Turkse strafwet overtreden heeft en vroeg het Hoog Gerechtshof om ze op grond hiervan op te heffen. Het proces zal plaatshebben op 15 november 1979.

(C-DN-M-9/10)

ARAFAT TEGEN ECEVIT "GA WEG UIT CYPRUS".

ANKARA -(ITA) - Yasser ARAFAT, de voorzitter van de PLO, bracht op 5 oktober een bezoek aan Turkije. Hij nam deel aan de officiële plechtigheid ter gelegenheid van de opening van een PLO bureel in Ankara.

Tijdens een gesprek met de Turkse premier Bülent Ecevit, zei Arafat tegen deze laatste dat de Turken zich uit Cyprus zouden moeten terugtrekken en dat de Cypriotische vluchtelingen naar huis zouden moeten terugkeren. Een engelstalig Cypriotische weekblad citeerde uit diplomatieke bron hetvolgende : "Ecevit was klaarblijkelijk van streek door Arafats ideeën over Cyprus!"

Hierdoor kwam er toch vernieuwing in de Turkse politiek i.v.m. Cyprus, en wel na de de topkonferentie van de niet gebonden landen in Havanna.

Omwille van het feit dat zij op internationaal gebied volledig afgesloten zijn, begonnen de Turks Cyprioten betogingen te organiseren om de proklamatie van een onafhankelijke Turkse staat te bekomen. Deze nieuwe oriëntatie van de Dentash administratie wordt bekritiseerd door de progressieve Turkse politieke partijen van het noordelijk deel van het eiland. De Turkse Republikeinse partij beschuldigde de Dentashaadministratie ervan de grondwet van de Federale Turkse staat op Cyprus niet te hebben eerbiedigd.

Een Turkse krant in Istanbul signaleerde onlangs dat er nog steeds Turkse kolonisten uit het vasteland aankomen in de bezette gebieden van Cyprus en de streek van Varosha wordt bewoond door mensen afkomstig uit de Turkse steden Mersin en Antalya. Het dagblad schat het aantal Turken afkomstig van het vasteland, en die zich in het door Turken bezette gebied van Turkije gevestigd hebben, op meer dan 50.000.

Turkije probeert niet alleen de sociale structuur van Cyprus te veranderen, door Turken afkomstig van het vasteland zich daar te laten vestigen, maar ook door de integratie van de economie van de door Turkije bezette gebieden in die van Turkije, door bijvoorbeeld het Cypriotische pond te vervangen door de Turkse lira. De Turkse lira wordt konstant gedevalueerd. Dit heeft een drastische invloed op de bevolking, vooral op de werkende klasse.

Een ander negatief effect is het feit dat vele "Grijze Wolven", de para-militaire kommando's van de Turkse neo-fascistische partij, toelating hebben gekregen zich op het eiland te vestigen. Zij intimideren er de progressieve Turken die tegen de expansiepolitiek gekant zijn. (Zie : BULLETIN, September 1979)

DM-C-CB-DG-20/10)

TERREUR TEGEN DE TURKSE AMBASSADES.

ANKARA (ITA) - De zoon van de Turkse ambassadeur in Nederland werd op 12 oktober 1979 in Den Haag neergeschoten. Hij begaf zich naar de universiteit waar hij een doctoraat in de elektronica volgde.

Ahmet Benler was 28 jaar oud en had zich nooit met politieke activiteiten beziggehouden en er was geen aanwijzing om hem omwille van politieke redenen neer te schieten. De aanslag werd later opgeëist door een Armeense wraakgroep.

Sinds 1973 werden 6 Turkse diplomaten vermoord en de meeste van deze aanslagen werden door Armeense groepen opgeëist.

Niettegenstaande het feit dat Turkse progressieve groepen van oordeel zijn dat de Armeense Bevolking in Anatolië het slachtoffer is geweest van een volkrenmoord tijdens het Ottomaanse rijk, en hoewel zij de vroegere leiders, evenals de imperialistische machten veroordelen omdat zij bloedige conflicten tussen volkeren uitgelokt hebben, gaan zij niet akkoord met het feit dat onschuldige mensen vermoord worden omwille van misdaden, waarvoor zij niet verantwoordelijk zijn.

De fascistische organisaties en ook de fascistische pers in Turkije buiten deze wraaksituatie uit om de onwetende bevolking op te hantsen en hen ertoe aan te zetten een vijandige houding aan te nemen tegen andere nationaliteiten en minderheden zoals de Koerden en de Grieken. Op die manier kan de Turkse regering nieuwe aspecten vinden om de Turkse bevolking ervan te overtuigen een militaristische politiek te voeren omdat de Turkse natie door alle andere naties wordt bedreigd.

(DN-C-M-H-DG-29/9)

ONMENSELIJKE WERKOMSTANDIGHEDEN VAN DE TURKSE MIJNWERKERS IN BELGIË.

BRUSSEL - (ITA) - Begin oktober 1979 staakten de Turkse mijnwerkers, tewerkgesteld in de Limburgse steenkoolmijnen, samen met hun kameraden van andere nationaliteiten. Belgische racistische kringen veroordeelden hen omdat volgens hen, hun actie onverantwoord en zonder doel was.

Maar, de mijnwerkers in deze streek hadden gerechtvaardigde eisen i.v.m. een verhoging van hun lonen. De Turkse mijnwerkers hadden daarbij nog bepaalde partikuliere eisen.

N.a.v. deze racistische aanvallen op de Turkse mijnwerkers, hield het Cultureel Centrum voor Arbeiders uit Turkije (TIKM) op 10 oktober een perskonferentie. Men kloeg de onmenselijke omstandigheden aan waaronder de Turkse arbeiders in België moeten werken.

Vooraan op de lijst stond de handel in arbeiders tussen België en Turkije. Deze handel wordt gevoerd door de mijndirecties en wordt oogluikend door de Belgische en Turkse regeringen toegestaan.

De tolken die instaan om de Turkse arbeiders te helpen in hun betrekkingen met de mijnadministratie eisten sommen die opliepen tot 50.000,- Bf. van de Turkse arbeiders die in de mijn wilden werken. Indien de arbeider deze som weigerde te betalen, kon de tolk hem laten uitwijzen, dank zij zijn goede betrekkingen met de Dienst Vreemdelingenzaken. Het TIKM had reeds een aanklacht tegen een tolk bij de Prokureur des Konings ingediend in december 1978, maar tot op heden bleef deze zonder resultaat. (Zie BULLETIN : Januari 1979).

Gesteund door de Belgische en Turkse autoriteiten hebben de voornoemde tolken geld ingezameld bij de Turkse arbeiders onder het voorwendsel dat zij een moskee in Winterslag wilden openen. Zij zorgden echter voor de organisatie van de para-militaire Turkse fascistische organisatie "Grijze Wolven".

N a.v. de staking probeerden de Turkse mijnwerkers hun eisen kenbaar te maken;

- een einde maken aan de diskriminatie onder de mijnwerkers en gelijkheid voor iedereen,
- een einde maken aan de handel in arbeiders en de bestrafing van de verantwoordelijken,
- een einde maken aan de repressies uitgeoefend door de tolken van de mijnen,
- een einde maken aan de arbitraire politiek van de politie,
- een einde maken aan de arbitraire ontslagen,
- betere levens- en werkomstandigheden,
- ontslag van de afgevaardigden van de vakbonden die samenwerken met de korrumpete tolken en de "Grijze Wolven".

Op aanvraag van de werkgever grepen de ordestrijdkrachten in bij de staking. Zij maakten daarbij gebruik van gepantserde voertuigen, knuppels en traangasgranaten. Zij sloegen niet alleen de stakers, maar ook hun vrouwen en kinderen in de huizen. De vakbonden, waarbij een groot deel van de Turken zijn aangesloten, verkozen niet tussenbeide te komen en hielden geen rekening met de klachten van de stakers. Zij lieten hun in de kou staan, zonder hulp en steun.

EEN TURKSE MIJNWERKER, SAMEN MET ZIJN NEGEN KINDEREN UITGEWEZEN.

Tijdens een perskonferentie werd het geval van de Turkse mijnwerker Mehmet Can door zijn advocaten aan de massamedia bekend gemaakt.

Het geval van Mehmet Can is een voorbeeld van de druk die door de Dienst Vreemdelingenzaken op de immigranten wordt uitgeoefend. Mehmet Can, gehuwd en vader van negen kinderen, werkte gedurende vele jaren in de Limburgse mijnen. Eerst klandestien tot in 1974, daarna legaal, na de regularisatie van de klandestiene arbeiders. Tengevolge van de slechte werkomstandigheden vóór de regularisatie werd Mehmet Can ziek op 12 mei 1975 en kreeg hij de toelating voor een tijdelijk verblijf in Turkije. Toen hij terugkwam in België vernam hij, dat door een complot tussen de tolk van de mijn en een politie-officier, hij geschrapt was uit de bevolkingsregisters. De tolk zei dat indien hij een steekpenning van 5.000 Bf. betaalde, de schrapping geannuleerd zou worden. Mehmet Can weigerde deze som te betalen en kreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om België te verlaten. Mehmet Can ging in beroep, maar het Ministerie van Justitie gaf hem ook het bevel het land te verlaten onder voorwendsel dat hij over niet genoeg bestaansmiddelen beschikte en een gevaar betekende voor de openbare orde.

De advocaat van Mehmet Can ging in beroep bij de Raad van State om deze uitwijzing te annuleren. Tot op het ogenblik van de perskonferentie echter, was er nog geen beslissing genomen door het Hoog Gerechtshof om de zaak op te schorten. Het TIKM deed een oproep tot alle democratische organisaties en personaliteiten om hun solidariteit met Mehmet Can te betuigen. Terwijl in gans België het jaar van het Kind gevierd wordt, schijnt België zich het lot van de negen kinderen van Mehmet Can niet aan te trekken.

INFO-TURK PUBLIKATIES (NIET PERIODIEK) IN EUROPESE TALEN.

1. Massacre in Ankara, Why?, geïllustreerd, 48 blz. 45 Bf.
2. Massacre à Ankara, Pourquoi?, geïllustreerd, 48 blz. 45 Bf.
3. Massacre in Ankara, Warum?, geïllustreerd, 48 blz. 45 Bf.
(Bovengenoemd pamflet handelt over het politiek geweld en de activiteiten van de "Grijze Wolven" in Turkije)
4. Turkey and the World today. 48 blz. 45 Bf.
5. Turquie et le Monde d'aujourd'hui, 48 blz. 45 Bf.
(Bovengenoemd pamflet bevat de redeveering van Mevrouw Boran, Voorzitster van de Turkse "Workers' Party").
6. Programme of the Workers' Party of Turkey, 64 blz. 45 Bf.
7. Resolutions of the Second Congress of the Workers' Party of Turkey, 16 blz, 15 Bf.
8. Résolutions du 2ème Congrès du Parti Ouvrier de Turquie, 16 Blz, 15 Bf.
9. Album of Turkish Resistance Poster 21X29, 114 blz. 90 Bf.
(Uitleg in Engels, Frans en Turks)
10. Poèmes et Chansons, geïllustreerd, 40 blz. 30 Bf.
(Turkse liederen en gedichten in het Frans en Turks)
11. Turkey on Torture, 154 blz. 90 Bf.
(Aangaande de militaire onderdrukking tussen 1971 en 1973)
12. Turkey : Torture and Political Persecution, 108 blz., geïllustreerd., 90 Bf.
(Aangaande de militaire onderdrukking tussen 1971 en 1973).
13. Turkije, fascisme en verzet - Dogan Özgüden, geïllustreerd, 148 Blz. 150 Bf;

Bestelling en betaling :

COODIFF - 13/2, Square Wiser - 1040 Brussel - BELGIE.
Prk. : CCP - 00-1164657-75

Verantwoordelijke uitgever : Mateo Alaluf - 24 Venelle aux Quatre Vents - 1150 Brussel.